

Dobra Marijca angel med pastirji.

Jelenova Marijca je bila pred nekaj leti vže učenka četrtega razreda ljudske šole na Velikem Brdu. Bila je pobožna, pohlevna in prav bistroumna deklica. Koncem vsacega šolskega leta je prinesla srečnim starišem šolsko darilo; bila je v domačej šoli vsako leto prva med obdarovanimi učenkami.

Njen oče so bili nožár, delaven in pošten mož, kateremu je bila pridna Marijca največje veselje na tem svetu, kakor so sploh dobri otroci svojim starišem. Vse je starega nožarja Jelena spoštovalo. Ob koncu šolskega leta je prišel stari Jelen vselej v prazničnej obleki k šolskej poskušnji in vselej so ga solzé veselja oblile, kadar je slišal svojo pridno Marijco odgovarjati.

Da je bil premožnejši, rad bi bil dal svojo Marijco v Ljubljano v višje šole, da bi se ondu izobrazila za učiteljico. Ali njegovo denarno stanje je bilo tako, da je komaj svojo obitelj vzdrževal ter ni mogel ničesar prihraniti za take izredne troške, da-si je noč in dan delal. Sklenil je torej Marijco poslati še v ponavljalno šolo, da se v šolskih predmetih do dobrega izuri; potem jej bode po nasvetu gospoda učitelja kupoval primerne in poučne knjige, s katerimi naj se deklica še sama dalje izobrazuje. Poleg svoje dobre in skrbne matere lahko postane dobra in skrbna gospodinja in taka se vže na tem sveti lahko preživi.

Takó si je mislil Jelen, nožarski mojster na Velikem Brdu.

Tudi zadnje šolsko leto se je Marijca skušnje zelo veselila. Dobrim in pridnim otrokom je šolska skušnja največje veselje in samó slabim, zanikarnim otrokom je šolska skušnja strah.

Dan pred šolsko skušnjo priskače Marijca k očetu ter mu reče, da se je vseh šolskih predmetov prav dobro naučila ter ga ni vprašanja niti iz krščanskega niti iz drugih naukov, kateremu bi ne mogla odgovoriti. Da se oče sami prepričajo, da je res, kar govori Marijca, ponudi jim knjižico in jih prosi, naj jo vprašajo, kjerkoli in karkoli hočejo.

Oče vzprejmó z veseljem to ponudbo. Pokličejo mater, ki so tudi radi prišli s sinčkom v naročji, da slišijo, kako bode Marijca pri skušnji odgovarjala.

In res, Marijca je na vsako vprašanje tako natančno, bistroumno in temeljito odgovarjala, da sta jo oče in mati, do solz ganjena, pohvalila. Tudi njen bratec Janezek, kakor da bi se bil tudi on prepričal o njenej pridnosti, pogladil jo je z nežno ročico in se od veselja sladko nasmejal ter k njej silil, da bi jo poljubil.

Ni mi treba pripovedovati, da je pridna Marijca tudi kot učenka četrtega razreda dobila prvo šolsko darilo.

Srečen oče, srečna mati, kateri imajo tako pridnega otroka, kakor je bila Jelenova Marijca!

* * *

O šolskih počitnicah je Marijca materi pridno pomagala pri domačih delih. Poznala je vže vsa domača opravila, a zvečer je navadno zbranej družini kaj poučnega pripovedovala ali pa kaj iz kake poučne knjige brala. Vsako jutro je bila prva na nogah ter se s knjigo v roci podala na vrt, kjer je nekoliko časa čitala in potem okolo cvetic in drugih vrtnih rastlin prigledovala. Bila je jako spretna vrtnarica v domačem vrtu.

Neeega jutra jo pokličejo mati, da pripazi na mleko, ali Marijca se jim ne oglasi. Mati hité na vrt, ali Marijce ni. Pokličejo očeta, kličejo jo jedenkrat, dvakrat, desetkrat, ali Marijce ni. Oče gredó od hiše do hiše, povsod vprašajo po Marijci, ali Marijce ni nikjer. Kaj tacega se jim še nikoli ni pripetilo; zatorej so bili v velikem strahu za svojo Marijco, in to še posebno, ko je tudi o póludne in ves popóludne ni bilo domóv. I kaj se je neki dogodilo Marijci? Oče in mati ves dan niso delali od velike skrbi, ves čas so premišljevali, kam je njihova Marijca. Čem bliže je bila noč, tem bolj jih je skrbelo; niso znali, kaj bi storili.

Zvečer, ko so pastirji živino iz paše gnali, priskače Marijca s pastirji in pastircami vsa vesela k očetu in materi, objame ju, poljubi in vsa srečna

reče: „Oče, mati, odpustita mi, da sem vaju danes zapustila. V nedeljo sem slišala pri pridigi, kako so gospod župnik pastirje in njih gospodarje opominali, da po ves dan čas tratijo, a bolje bi bilo, da kaj koristnega čitajo, ali pa drug družega v resnicah krščanske vere poučujejo. Šla sem k pastirjem, vzela krščanski nauk ter jim marsikaj iz njega prebrala. Obljubila sem jim koristnih knjig, in vsi so mi obljubili, da bodo odslej po mojem nasvetu delali, da ne bodo več z lenobo časa trčili, ampak le koristne knjige čitali. Odpustite mi torej, ljubi stariši, in spomnite se Kristovih besed: „Moramo najpred iskati božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo nam bode navrženo.“ Teh besed sem se spomnila tudi jaz in šla sem tja, da popravim, kar je morda napačnega.“

Kdo bi ne bil odpustil dobri Marijci, temu angelu v človeški podobi? Še nikoli jo nista oče in mati tako pristržno poljubila, kakor danes.

„Marijca, moj angel, moje vse,“ — porekó oče jokajoč se, „o bodi tudi zanaprej taka“ . . .

„Srcé moje!“ jo stiskajo mati k sebi in poljubujejo, „ali si kaj jedlo?“ Morda si lačno? I kdo ti je vender dal jesti?“

„Bilo je vsega dosti,“ reče Marijca, „pastirji so imeli dovolj kruha in sadja, in ko bi ga tudi ne imeli, človek lahko žrtuje jeden dan v tacem poslu.“

Oče in mati sta bila danes v srci nenavadno zadovoljna in mirna, kakor še nikoli poprej.

Milost božjo, katera je po dobri Marijci prisijala pastirjem in pastircam, čutili so tudi Marijčini stariši v obilej meri.

Predno so šli spat, pride najstarejši vaški kravar Martin Jazbec k Jelenovim po knjige, katere je Marijca na paši pastirjem obljubila. Marijca mu jih z veseljem dá in obljubi, da bode zopet prišla pogledat in se prepričat, je li so njeni nauki dober sad obrodili.

Drugi dan je vsa vas o tem govorila. Tudi gospod župnik so slišali o tem. Prišli so sami k Jelenovim in so Marijci mnogo poučnih knjig prinesli, da jih deli pastirjem in pastircam v čitanje.

Tudi so gospod župnik rekli Jelenu in njegovej ženi: „Pač srečni stariši, ki imajo tacega otroka!“

* * *

Za nekaj časa po tej dogodbi pokličejo gospod župnik Jelena v farovž ter mu rekó, da je njegova hčerka Marijca vzprejeta v nek ženski samostan, kjer se bode brez vsega plačila dalje izobraževala, ker za otroka tacega vedenja in take pridnosti bi bila pač velika kvara, da se mu zapró vrata k daljnji izomiki.

Oče od veselja niso mogli družega izpregovoriti, nego: „Bog naj vam plača vašo skrb — Marijca, angelček moj, bode molila za vašo srečo.“

Marijca je šla v samostan. Pred njenim odhodom so se zbrali vsi pastirji in pastirice pri Jelenovih in so glasno jokali po njej.

Marijca jim je obljubila tudi naprej še dajati dušne hrane, kar je tudi storila.

Ni postala učiteljica, kakor so mislili oče, nego šla je med usmiljene sestre, kjer je prav mnogo dobrega storila za ubožno človeštvo.

Ako več ne živi, izvestno je njena duša med nebeskimi angeli, kjer prosi nebeskega Očeta tudi za ubožne, zapuščene vaške pastirje in pastirice.